

el nostre finde

el nostre ciutat

Sábado, 6 de marzo de 2021 ■ 39

Arriba la exposición Pintura & Poesia, Recordant Isabel-Clara Simó, bajo la muestra de 'Anatomia d'un lloc' y a la derecha, 'Poderoses' de Alejandro Mañas.

Las exposiciones rinden homenaje a las mujeres

Durante los meses de marzo y abril, las salas de exposiciones de Alcoy se llenan de mujeres empoderadas a lo largo de la historia. Historias anónimas y conocidas se muestra en las paredes de la Llotja de San Jordi, del Centro Cultural, del Centre Ovidi Montllor y de La Capella

El mes de marzo es sin duda el mes de la mujer y por ello, las salas de exposición se abren al público esta vez para rendir homenaje a la lucha femenina.

Por un lado, la Llotja Sant Jordi muestra una exposición con más de 40 artistas bajo el título 'Pintura & Poesia, Recordant Isabel-Clara Simó'.

Los poetas y artistas participantes han reflejado la importancia de esta referente de la cultura valenciana en los ámbitos de la literatura, la cultura y la lengua, resaltando su compromiso con la difusión y defensa de estas. Cada una de las piezas crean un conjunto que recuerda el pensamiento de la escritora con el objetivo de que las obras "hagan pensar y sentir, que es la misión que me parece que tiene que tener el arte", como dijo Isabel-Clara Simó.

La exposición 'Transitant per Alcoi' en el Centre

Cultural, reúne el trabajo de siete artistas que trabajan el tema de la mujer y la migración mediante una serie de dibujos, grabados, pinturas, volúmenes y fotografías sobre papel, lienzo, cerámica y madera con el objetivo de reflexionar sobre las causas que provocan los grandes éxodos de la humanidad desde una perspectiva femenina. Las artistas de esta exposición son: Carme Carot, Carme García Gordillo, Anna Karina Lama, Empar Navarro, Cristina Navarro, Empar Santamarina y Ada Sinache.

El Ciclo de exposiciones se cierra en el Centre Ovidi Montllor con 'Anatomia d'un lloc' de la escultora Maria Josep Zanon. Piezas de papel, hierro y madera plasman la memoria mediante un juego de geometría y construcción de espacios íntimos, utilizando el lugar para recrear un mundo interno.

PODEROSOS

Otra de las exposiciones que se podrán ver durante los meses de marzo y abril es 'Poderoses' de Alejandro Mañas, en La Capella.

Esta colección es el resultado de la investigación realizada por el especialista en mística del siglo XXI. En ella reúne la historia de las mujeres empoderadas que lucharon a lo largo de los siglos contra la misoginia. Con protagonistas como Teresa de Jesús, Hildegarda de Bingen, Santa Clara o Juana de Arco, el artista pretende hacer un símil con aquellas mujeres de este siglo que también representan la libertad y el empoderamiento femenino. 'Poderoses' se puede visitar los jueves y viernes de 10 a 13:30 horas y de 17:30 a 20 horas y sábados de 11 a 13:30 horas.

por Cynthia Manchón fotos Xavi Terol

EL HOSPITAL VIRGEN DE LOS LIRIOS SE ENCAMINA HACIA LA NORMALIDAD Y ADEMÁS

Cuatro ingresados en planta y 3 en UCI

El Hospital de Alcoy va camino de recobrar el normal funcionamiento. De hecho, hay camas libres en la planta dedicada a los enfermos por coronavirus, tras un periodo en el que se tuvieron que habilitar zonas para atender a la gran cantidad de infectados, así como suspenderse intervenciones quirúrgicas y otros tratamientos. El departamento está ahora en 'Riesgo Medio', con una incidencia de 62 casos por cada 100.000 habitantes. **Página 23**

Sol Picó: "Creo en la igualdad para hacer un mundo mejor"

Información, opinión y páginas especiales dedicadas al Día Internacional de la Mujer.

Un centenar de hosteleros se manifiestan y dirigen sus críticas al Ayuntamiento. **Página 22**

La renuncia de Gaianes ahonda la brecha política en la Mancomunitat de l'Alcoià-Comtat. **Página 29**

El Alcoyano afronta, con público en el Collao, la primera de sus tres finales. **Páginas 34 y 35**

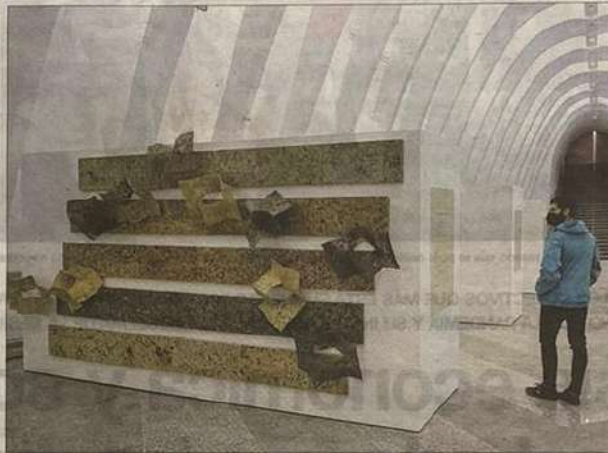
Hoy, GRATIS, nueva entrega del coleccionable Alcoi, pas a pas.

'Colonia agroforestal dels Plans'

Veinte calles del Centro dejarán de tener tráfico

A partir del 29 de marzo se pone en marcha la primera fase de la peatonalización, han anunciado fuentes municipales. Esta semana se ha abierto el plazo para que vecinos y comerciantes soliciten los permisos de acceso. Las medidas obligan a una reordenación de la circulación en la zona. La medida afecta a unas 1.500 viviendas y locales del barrio. San Nicolás, por el momento, pasa a ser de una dirección. **Página 19**

Un visitante de la exposición que ha abierto esta semana en la Llotja Sant Jordi.

La cultura está de estreno

La cultura se reactiva. Esta semana han abierto las salas de exposiciones de la ciudad. La Llotja, el Centre Cultural y la sala Ovidi Montllor dedican sus muestras a Isabel-Clara Simó. La Capella exhibe 'Poderosos', con protagonismo igualmente femenino, en vísperas del 8 de març. El Calderón levanta el telón para ofrecer una ópera. **Páginas 26 y 30**

46 ■ Sábado, 6 de marzo de 2021
 el nostre ciutat

agenda

MUSEUS	MUSEU MUNICIPAL DE BOMBERS	REFUGI ANTIAERI DE CERVANTES
	Adreça: Alcassares s/n Tlf: 96 554 44 18 - 96 554 44 19 Horari: De Dilluns a Dijous, de 10:00h a 16:00h. Divendres, de 10:00h a 14:00 h / de 16:00h a 18:00h. Dissabtes, de 10:00h a 14:00h. Diumenges i festius, de 11:00h a 14:00h.	Adreça: Els Aigües, s/n Tlf: 96 553 71 55 Horari: Dimarts i dijous, de 10:00 h a 14:00 h / Dimecres i divendres de 16:00 h a 18:30 h / Dissabtes, de 10:30 a 14 h / diumenges i festius de 11 a 14. Dilluns, dia de descans.
	CENTRE D'INTERPRETACIÓ TURÍSTICA EXPLORA Adreça: Els Tints, s/n Tlf: 96 553 71 55 Horari: Dimarts i dijous de 16:00 h a 18:30 h / Dimecres i divendres de 19:00 h a 14:00 h / Dissabtes de 10:30 a 14 h. Diumenges i festius: d'11 a 14 h. Dilluns, dia de descans.	MUSEU DE PALEONTOLOGIA ISURUS Adreça: Els Tints, s/n Tlf: 96 553 71 55 Horari: Dimarts a dijous de 10:00 h a 11:45 h / Dimecres i divendres de 16:00 h a 18:30 h / Dissabtes, Diumenges i festius: 10:30 h a 12:30 h.
	MUSEU DE L'OLIVA SERPIS Adreça: Ctra de Banyeres, km 2 Tlf: 96 552 35 11 Horari: Dilluns a divendres de 9:00 h a 14:00 h.	MUSEU ARQUEOLÒGIC MUNICIPAL CAMIL VISEDO Adreça: Plaça del Carbó, s/n Tlf: 96 553 71 44 Horari: Dilluns a divendres de 9:00 h a 14:00 h / Dissabtes, diumenges i festius d'11:00 h a 14:00 h.
	CASAL DE NADAL Adreça: Plaça Mare de Déu, 1 VISTABLE: Reserva prèvia e en Tourist Info Alcoi.	MUSEU DELA FESTA. MAF Adreça: Sant Miquel, 60 - 62 Tlf: 96 554 05 80 Horari: Dimarts a divendres de 10:00 a 14:00 h i de 16:00 a 19:00 h. Dissabtes de 10 a 14h. Diumenges i festius d'11 a 14h.
	NOTA: Alguns museus romanen tancats o permeten només visites concertades per l'estat d'alarma. Consultar ebanos d'amar.	

EXPOSICIONS

FUNDACIÓ MUTUA LEVANTE
 'Antoll' de Manuel Antoll i
 'Defiance' de Jaume Cremades
 fins al 31 de març. De dimarts a dissabte de 10:00 a 13:00 i de 17:00 a 20:00 h

CAPELLA DE L'ANTIC ASL
 'Poderosos' de Alejandro Mañas. Dijous i divendres de 10 a 13h i de 17:30 a 20h. Dissabtes d'11 a 13:30h.

IVAM CADA ALCOI
 'Jornada IndustriArt' tant presencial com streaming. A partir del 4 de març al 15 d'abril.

CENTRE OVIDI MONTLLOR
 'XIII' de Paloma Orts, del 2 al 23 de març

CENTRE CULTURAL
 'Transitant per Alcoi' exposició conjunta fins a finals d'abril. De dilluns a divendres d'11:30 a 13:30h i de 17:30 a 20:30h

LLOTJA DE SANT JORDI
 'Pintura y Poesia. Recordant Isabel-Clara Simó'. Fins finals d'abril.

subus HORARIS DES DE 1 D'OCTUBRE 2020

DIRECCIÓ ALACANT		HORARIS DE DILLUNS A DIVENDRES												DIRECCIÓ ALCOI				
ALCOI	ALICANTE	AVILES	BARCELONA	BILBAO	BURGOS	CASTELLÓN	LEON	LOGROÑO	MADRID	MÁLAGA	NAVARRA	PAMPLONA	PALENCIA	VALENCIA	MADRID	VALENCIA	ALICANTE	ALCOI
10:00-14:00	10:00-14:00	10:00-14:00	10:00-14:00	10:00-14:00	10:00-14:00	10:00-14:00	10:00-14:00	10:00-14:00	10:00-14:00	10:00-14:00	10:00-14:00	10:00-14:00	10:00-14:00	10:00-14:00	10:00-14:00	10:00-14:00	10:00-14:00	10:00-14:00

HORARI DE L'ECOPARC

De dimarts a divendres de 9 a 17 hores.
 Dissabtes: de 9 a 14 hores.
 Dilluns, diumenges i festius: al centre està tancat per descans.

ARTE

'Pintura & Poesía', importante colectiva

LLOTJA DE SANT JORDI

Plaza de España, Alcoi. De martes a sábados, de 11.30 a 13.30 y de 17.30 a 20.30. Domingos, de 11.30 a 13.30. Entrada libre.

Importante colectiva. 'Pintura & Poesía', inaugurada el 5 de marzo en la Llotja de Sant Jordi y organizada en homenaje a la escritora Isabel-Clara Simó (Alcoi, 1943-2020), la muestra aúna el mundo pictórico (16 artistas plás-

ticos) y el literario (27 poetas). He visto la exposición no personalmente, sino en una edición virtual, con una cámara que recorre, en un largo travelling, los paneles instalados en el imponente edificio diseñado por Santiago Calatrava, paneles que acotan espacios y en los que se exponen las obras, acompañadas en el video por la voz de Ovidi Montllor (Alcoi, 1942-1995) y la canción 'El meu poble'.

Llotja de Sant Jordi, edificio diseñado por Calatrava. LP

Oliver, Perceval Graells, Adrià Pina, Pilar Sala y Silvia Sempere. En el terreno poético la relevancia también es destacada. La cultura valenciana y su energía creativa.

'Pintura & Poesía', organizada por el Ayuntamiento de Alcoi y la Catedra Antoni Miró, Román de la Calle, José Luis Antequera Lucas y Santi Pastor. Los textos del catálogo son suyos.

Hasta finales de abril.

CRÍTICA
RAFA MARI

ART I LLETRES RECORDANT A ISABEL-CLARA SIMÓ

La Júlia d'Alcoi, clara i valenta

Malgrat que he anat a unes quantes presentacions dels seus llibres, he estat en homenatges que li han fet, he assistit a conferències que ha impartit i l'ha pogut escoltar en altres tipus d'activitats culturals, la veritat és que personalment només vaig tindre l'oportunitat de parlar amb ella una sola vegada. Degué ser cap a finals dels noranta, i en unes Jornades de Sociolingüística. Recorde que després de dinar, uns quants alumnes i ponents de les esmentades Jornades, anàrem a la Plaça de Dins a fer-se un cafè.

Ha de reconèixer que només coneix una mica l'obra d'Isabel-Clara Simó, la seua narrativa m'enganya, però si us he de ser sincera em fascina encara més el seu treball periodístic, i en especial els articles d'opinió. Aquella columna, tan suggeridora i alcoiana que tenia al periòdic Avui, l'esperava cada dia en candeleroles. I em meravellava en comprovar que cada dia ens parlava d'un tema diferent. D'on traurà aquesta dona tantes idees? - em preguntava jo sovint. Així que vaig pensar que aquell dia, allí, a la Plaça de Dins i gaudint d'una interessant i amistosa conversa, era el moment de fer-li la pregunta: "Isabel -vaig dir-li amb certa timidesa- soc un fidel lector de la teua columna "De lil de vint". M'agradaria saber: d'on traus tantes idees per poder escriure cada dia un article diferent?". La resposta se'm quedà gravada per sempre més: "Faig recerca. I això per descomptat vol dir llegir molta premsa, prendre notes, subratllar, anotar idees, comparar, preguntar-se...". En resum, el que va vindre a dir-me és que calia pensar molt, doncs les idees no són cap manà que cau del cel. I si volem tindre el nostre propi trencaclosques d'idees i la nostra pròpia opinió, hem d'atrevir-nos a pensar: "Sapere aude! És la teua consigna inderestructible". Insigue reptes que sempre mantenim vius". (Jordi Tormo).

Efectivament, sapere aude! fou la consigna d'Isabel al llarg de la vida. Atrévis-se a pensar per tindre veu pròpia, perquè aquesta veu, mitjançant la paraula, pot esdevenir un instrument revolucionari. L'escriptora alcoiana n'era conscient i, com diu Romà de la Calle, "l'agradava recordar una cèlebre frase de Simónides de Ceos: "La paraula és la imatge de les coses". I jo així com, efigirà Romà, "la va convertir en eix dels seus projectes descriptius, narratius i de reivindicació generalitzada".

La veu d'Isabel-Clara Simó malauradament s'apagà un 13 de gener de 2020 (l'atzar va voler que coincidís amb el mateix dia que faltà l'escriptor de Castella, Enric Valor). Ara, tot just un any després de deixar-nos, el seu amic Antoni Miró, "el millor pintor del món [...] i que d'un glop beu la terra i la pàtria. I la posa en la tela" (Isabel-Clara Simó) ha volgut retre-li el mèrit d'homenatge, organitzant i dirigint tres simultànies exposicions a Alcoi: Centre Ovidi Montllor, Centre Cultural i Llotja Sant Jordi. Tres exposicions al seu poble, a la ciutat que dedicà un dels seus primers llibres, i on "projectà en Júlia el símbol d'un poble capaç d'enfrontar-se a l'ordre establert mitjançant una arma infal·lible: la dignitat" (Jordi Botella).

"Pintura i Poesia. Recordant a Isabel-Clara Simó", aquest és el títol de l'exposició que podem veure a la Llotja Sant Jordi. Un títol d'alto més encertat per homenajar l'escriptora: imatges i paraules, heu ací, com esmentàvem abans, l'eix

vertebrador de l'obra de Simó. Cuadres de setze pintors i vint-i-set poemes que ens recorden l'escriptora alcoiana, pinzellades de llum i versos diversos que, des de l'estima, l'enyorança i el reconeixement han volgut afegir-se a aquest homenatge. I sens dubte que aquesta exposició us ajudarà a retrobar-vos amb l'escriptora: el seu món, tarannà, desitjos, els amics... La seua passió pels llibres, "Llibres lliures, Paraules al vent" (Pilar Sala); la necessitat que tenia d'escriure i d'enfrontar-se cada dia al blanc més blanc i a l'exigent "ABECEDARI". Perquè escriure i viure són una mateixa cosa" (Mercè Díaz). Si aneu a l'exposició, i de la mà i el pinzell d'Antoni Miró, descobrireu la Isabel-Clara més viatgera: "A Frankfurt", "A Nova York", "A París"; la "In memòria" de Joan Castojón i la combativa de Carme Jorques. Però, a més a més, podreu gaudir de les "Histories" de Carme Calvo; les inconfusibles imatges, "Des del Mediterrani", de Miquel Catalunya; l'homenatge "A Isabel-Clara Simó" de Rafael Armengol. I podreu contemplar "A quina hora surt el sol" d'Aurèlia Masanet; deixar-vos portar pel "Trànsit d'un núvol" de Carme Michavila; endinsar-vos en el laberint de les "Espirales de l'avenir" de Cristina Navarro; parlar amb "Julia" i la "Senyora Dolores" de Silvia Sempere; explorar les "Mans-Mimesis" d'Adrià Pina; escoltar el "Sorcil i silenci" de Perceval Graells; com va fer Isabel Oliver un dia. "Jo el que vull és pintar", plantejar-vos fer realitat el vostre somni. I fins i tot podreu perdre-us en el "Raval amb libèl·lula" de Miquel Navarro.

I és que Isabel fou una de les nostres escriptores més llegides, estimada i homenajada arreu dels nostres Països Catalans. Treballadora incansable i per això, no debades, ens ha llegat una immensa obra, amb hores de treball, amb treballs d'esperança, amb els llibres futurs" (Vicent Berenguer). I ha anat amunt i avall, com una "luerna que il·lumina les hores", una aclamada imatge" (Emili Rodríguez-Bernabeu), recorrent

els nostres països per sembrar, amb paraules i més paraules els seus anhels, passions, lluites... I sempre ho va fer amb respecte, però "mai no es va mossegar la llengua./ Determinada, forta, vital, infinita, imprascindible (Iolanda Batallé), que "aquest món no ha estat basit per a dones que no es mosseguen la llengua" (Isabel Canet Ferrer). Simó, com a fidel fusteriana que era, no creia en dogmatismes: "totes les meues idees són provisionals", deia Joan Fuster, l'escriptor de Sueca. I per això a Isabel li agradava contrastar i discutir les seues idees amb les dels altres, amb tota llibertat, sense imposar res.

La seua obra no deixa ningú indiferent, en cadascuna de les seues novel·les, articles, poemes, assajos, narracions... hi veiem el seu inconfusible segell: la lluita feminista, l'alliberament nacional del nostre poble, la defensa de la llengua, la denúncia social i política, el desig, les passions... Però tot no van ser flors i violes, i va haver d'estar a les dures i a les madures, obrint camins "de dignitat" en una terra clivellada, erma/ en què calia una mà ben ferma per tornar-hi l'antiga llibertat" (Maria Conca). De la mateixa manera que ho és el seu amic Ovidi Montllor, Isabel ha esdevingut tot un referent per a moltes generacions, "l'orgull del teu poble, la lluita irredempta, l'esforç implacable de fer llibertat a la ràbia" (Silvestre Vilaplana). I en la lluita feminista va "fer protagonistes/ de la seua literatura les dones, per després fer-les/ saber protagonistes de les seues vides. De la mateixa manera feia protagonista el nostre poble perquè un dia/ siga actor del seu propi destí" (Feliu Ventura). La Simó és tot això, "la mirava de lluny/ la dona combativa/ senyora/ fidei" (Raquel Ricart), "flama entre la revolta i la derrota" (Antoni Ferrer). Però és encara molt més: "tots els colors del món, en un vertiginós moviment circular, com un remolí d'energia, idees, paraules, que acaba en un blanc enlluernador, una llum que ens continua inspirant i que irradia des de les pàgines on podem, cada vegada que la necessitem; anar

a "retrobar-la" (Maria Àngels Francés) a Isabel, la teua abnècia és com "el metall roent que crema/ en la fondària abissal del cor" (Ramón Guillem), i trobem molt a l'altar la teua veu, "la veu.../ sempre la veu, de canora intensitat plètrica de registres, acaricia els teixits/ modelats pel desig, i també per la joia" (Josep Sou). Hi ha poetes que et recorren en el record, pels carrers del teu poble: "d'un temps que sempre torna./ carrer de sant Llorenç, sant Niclaú./ un vent aspre i cansat omplint l'espai./ Enlluernat. En totes les nits la nit./ Viure és conèixer i estimar, recórrer insistents els teus indrets" (Jaume Pérez Montaner), i d'altres ho fan entre melodies i revelluts d'estiu: "Els i altres, a la pista, com ocells pel cel més blau/ Volare, oh, oh! Cantare, oh, oh, oh!" (Josep Piera), i també hi ha aquells que t'evocuen: "Passejava la meua soledat sense tu/ pels carrers i els jardins, l'escrivia aquests versos" (Gaspard Jaén).

Ai, i què serà de nosaltres? A poc a poc anem perdent moments i donances, "com el bedoll renuncia a les fulles./ sense nostàlgia./ limbe definitiu entre el cel i la terra/ una, dues, tres, quatre..." (Maria Josep Escrivà). Aquelles generacions de pedra picada que ens varen salvar els mots i ens menaren per camins de dignitat: Fuster, Estellés, Valor, Curielles, Montllor... i ara tu, Simó: "i quin buit tan gran quan de cop t'adones que ja no hi és./ Que en tenim l'obra, i que així roman. Però que ja no hi és" (Núria Cadanes). No podem més que seguir el teu exemple, que posà "llum entre la foscor./ el teu mestratge infinit de paraula i de pensament./ Somriure perpetu i empena decidida" (Carles Cortés). I seguir decididament endavant, perquè "quan una gran dona cau/ els mestres continuen obrint cada matí les escoles/ i al mercat arriba el peix fresc directe de la llotja" (Àngels Gregori), i continuar en les noves fornades d'escriptors i escriptores, en les noves generacions que han poat de tots vosaltres. Perquè aquest nostre país, malgrat haver estat fustigat per tants embats i haver tingut una història farruca de oerrotres, continua esperançant, perquè "sobre la terra cremada, renaixem de les cendres (Carme Jorques), perquè es mereix "un bell somriure, una gran tempesta/ d'horitzons plens de rius amb nova saba/ que floriran de rius aquesta terra/ que és i serà perquè sap ser camí i alba" (Marc Granell). I és que, ens agrada o no, som hereus del solatge que ens han deixat, i cada generació "faran pels seus fills allò que puguin i els deixaran/ anar cap al futur sense recança" (Anna Aguilar-Amat).

A Isabel, només fa un any que ens vas deixar, que marxares de vacances a retrobar-te amb l'Ovidi, i amb el teu estimat Xavier Dalfó: "un senyor de l'Alt Empordà, gens afectat pel vent i amb una paciència proverbial per aguantar una colonial esposa i les seves amigues" (Marta Pessarotina). Si, un any i us trobem molt a faltar: "Doe ocells negres/ sostenen el paisatge" (Lluïsa Julià). Hauríem de viure sense la teua veu, i en aquest llarg camí hauríem d'aprendre a "abeurar-nos la vida a glocades o en/ silenci, a poc a poc o de colp els dies de festa o els/ de pena fonda" (Begonya Pozo). Més enllà de la teua obra, preuat tresor de la nostra literatura, ens quedarà per sempre més "la silueta d'un artista/ que et rescata despullada de paraules i esperances./ és la teua imatge ferma, plaçada al desig de la LLIBERTAT" (Miquel Cruz) i per a nosaltres per sempre més seràs "la Júlia d'Alcoi, clara i valenta" (Vicent Luna).

"el lloc per jo és la jungla, les sabanes, espais oberts on és el cel qui parla" (Anna Aguilar-Amat).

per Vicent Luna i Sirera

Isabel-Clara Simó

Mostra Collectiva Llotja Sant Jordi · Alcoi

Recordant Isabel-Clara Simó

Pintura & Poesia

Ab imo pectore

Afortunadament, l'art retorna a la ciutat d'Alcoi per a afavorir noves aproximacions a la cultura. Així, el propassat dia 4 de març, i dins el marc on s'hi desenvolupa aquest Cicle Expositiu dedicat a Isabel-Clara Simó, s'inaugura l'exposició Pintura & Poesia. Recordant Isabel-Clara Simó. I hem de dir que la convocatòria aplega un bon nombre d'artistes plàstics i d'escriptors que convergeixen en aquest tan merescut reconeixement de l'escriptora d'Alcoi. Entre els pintors hi ha: Rafael Armengol, Miquel Calatayud, Carme Calvo, Joan Castejón, Mercè Diaz, Carme Jorques, Aurèlia Masanet, Carme Michavila, Antoni Miró, Cristina Navarro, Miquel Navarro, Pilar Sala i Silvia Sempere. I els escriptors que col·laboren són: Anna Aguilar-Amat, Iolanda Batallé, Vicent Berenguer, Jordi Botella, Núria Cadenes, Isabel Canet Ferrer, Maria Conca, Carles Cortés, Miquel Cruz, Maria Josep Escrivà, Antoni Ferrer, Marc Granell, Angels Gregori, Ramon Guillem, Gaspar Jaén I Urban, Lluïsa Julià, Vicent Luna, Jaume Pérez-Montaner, Marta Pessarrodona, Josep Piera,

per Josep Sou.
Dr. Tècnic Càtedra
Antoni Miró d'Art
Contemporani
Universitat d'Alacant

Begonya Pozo, Raquel Ricart, Emili Rodríguez-Bernabeu, Josep Sou, Jordi Tormo, Feliu Ventura i Silvestre Vilaplana.

L'exposició compta amb la publicació d'un esplèndid catàleg que acull tant les obres plàstiques dels pintors com els treballs literaris dels escriptors. També, però, aquesta edició presenta els textos de crítics i erudits com J.L.L. Antequera, Romà de la Calle i Santi Pastor, on s'hi aprofundeix, de manera exquisida, en aspectes concrets de la vida de l'homenajada, com també s'hi manifesten interessants aportacions històriques i de literatura comparada. Reflexió i creació, en feliç convergència, procuren un espai satisfactori que mou l'esperança cap a un temps novament estimable.

I val a dir que la pintura que s'hi exhibeix proclama els justos perfils de la bellesa. Però no només açò, car les emocions que s'hi transmeten viatgen des de la intimitat dels artistes fins a la manifestació oberta de l'admiració per Isabel-Clara. Sí, hi ha el batec afectuós encimbellant-se arreu; també la necessitat de dir, transmetre i enlairar l'estima que presideix aquesta proposta. I les veus pronuncien mots de pintura quan els gestos cromàtics parlen amb formes de pregona literatura. Mons que s'avenen per captivar-nos, per acompanyar-nos i per seduir-nos amb la química precisa de l'encanteri. L'art és així. És per açò que facilita l'encontre amb

l'endins de la matèria lleu de l'esperit.

I lluny, ben lluny de la sentimentalitat, aquesta mostra d'art i literatura manifesta una enorme força formal que s'hi trasllada cap a l'essencialitat, tot defugint tota mena de detalls anecdòtics. Resta dempeus, i fermament, l'aposta per assajar la proximitat amb Isabel-Clara Simó, i les fites que s'hi desenvolupen conformen un càlid mosaic d'aventures particulars, com no podia ser d'una altra manera. S'evidencia tothora la personalitat extraordinària dels artistes que mai no renuncien al seu quefer, incorporant alhora les bastides precises per garantir l'aplec d'un contacte benivolgut, i tan preat. Assistim a la projecció eloqüent de la sensibilitat, des d'àmbits ben diferenciats, tant en formes com en maneres d'acarar la construcció dels espais pictòrics que recerquen l'univers on s'insinua l'escriptora d'Alcoi. També la literatura que s'hi projecta, tan diferenciada, ressegueix sendes de vocació identitària: els epítets que formalitzen caràcter, temperament i audàcia cívica; metàfores per acollir imatges que ballen el tràngol de l'impossible; la llum com a paradigma de la gràcia... i la llengua, la gosadia d'anomenar l'univers amb l'insòlit de l'esperança. Tantes coses hi ha en aquesta bellíssima exposició. Tanta il·lusió. Tant de record, i, però, sense cap tipus de recança.

I desitgem felicitar la Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani de la Universitat d'Alacant, i especialment Antoni Miró, per la gestió, tan acurada, a l'hora de bastir aquest projecte expositiu en homenatge, tan merescut, a Isabel-Clara Simó. Així com també fem extensiva la gratitud a l'Ajuntament d'Alcoi per la possibilitat que ens ofereix a l'hora de retrobar-nos amb la cultura plàstica expositiva a la nostra ciutat.

Bungalows
Piscina
Bar

Alquiler de
BUNGALOWS
DE MADERA
2, 4, 5 y 6 personas

*En plena Naturaleza y
muy cerca de Alícor*

bar-restaurant 96 213 51 61

www.campingmariola.com
info@campingmariola.com

Ctra. Bocairent - Alcoi Km. 9 · Abierto todo el año
Tel. 96 213 51 60 · Bocairent (Valencia)

**CAMPING BUNGALOWS
MARIOLA**

Pintura i poesia.

Recordant a Isabel-Clara Simó

"Pintura i Poesia. Recordant a Isabel-Clara Simó", aquest és el títol de l'exposició que podem veure a la Llotja Sant Jordi. Un títol d'allò més encertat per homenajar l'escriptora: imatges i paraules, l'eix vertebrador de l'obra de Simó. Quadres de setze pintors i vint-i-set poemes que ens recorden l'escriptora alcoiana, pinzellades de llum i versos diversos que, des de l'estima, l'enyorança i el reconeixement han volgut afegir-se a aquest homenatge.

Vicent Luna i Sirera

La veu d'Isabel-Clara Simó malauradament s'apagà un 13 de gener de 2020 (l'atzar va voler que coincidís amb el mateix dia que faltà l'escriptor de Castellà, Enric Valor). Ara, tot just un any després de deixar-nos, el seu amic Antoni Miró, "el millor pintor del món [...] i que d'un glop beu la terra i la pàtria, i la posa en la tela" (Isabel-Clara Simó) ha volgut rete-li el merescut homenatge, organitzant i dirigint tres simultànies exposicions a Alcoi: Centre Ovidi Montllor, Centre Cultural i Llotja Sant Jordi. Tres exposicions al seu poble, a la ciutat que dedicà un dels seus primers llibres, i on "projectà en Júlia el símbol d'un poble capaç d'enfrontar-se a l'ordre establert mitjançant una arma infal·libre: la dignitat" (Jordi Botella).

Malgrat que he anat a unes quantes presentacions dels seus llibres, he estat en homenatges que li han fet, he assistit a conferències que ha impartit i l'he pogut escoltar en altres tipus d'activitats culturals, la veritat és que personalment només vaig tindre l'oportunitat de parlar amb ella una sola vegada. Degué ser cap a finals dels noranta, i en unes Jornades de Sociolingüística. Recorde que després de dinar, uns quants alumnes i ponents de les esmentades Jornades, anàrem a la Plaça de Dins a fer-se un cafè.

He de reconèixer que només

conec una mica l'obra d'Isabel-Clara Simó, la seua narrativa m'enganxa, però si us he de ser sincer em fascina encara més el seu treball periodístic, i en especial els articles d'opinió. Aquella columna tan suggeridora, i molt alcoiana, que tenia al periòdic Avui, l'esperava cada matí en candeletes. I em meravellava en comprovar que cada dia ens parlava d'un tema diferent. D'on traurà aquesta dona tantes idees? em preguntava jo sovint. Així que vaig pensar que aquell dia, allí, a la Plaça de Dins i gaudint d'una interessant i amistososa conversa, era el moment de fer-li la pregunta: "Isabel -vaig dir-li amb certa timidesa- soc un fidel lector de la teua columna "De fil de vint". M'agradaria saber: d'on traus tantes idees per poder escriure cada dia un article diferent?". La resposta se'm quedà gravada per sempre més: "Faig recerca. I això per descomptat vol dir llegir molta premsa, prendre notes, subrallar, anotar idees, comparar, preguntar-se...". En resum, el que va vindre a dir-me és que calia pensar molt, doncs les idees no són cap màgia que cau del cel. I si volem tindre el nostre propi trenca-closques d'idees i la nostra pròpia opinió, hem d'atrevir-nos a pensar. "Sapere aude! És la teua consigna indestructible! Insigne repte que sempre mantentim viu". (Jordi Torro).

Efectivament, sapere aude fou la consigna d'Isabel al llarg de la vida. Atrevir-se a pensar per tindre veu pròpia, perquè aquesta veu, mitjançant la pa-

"ens restarà l'escriptora de fil de vint que fou força mordaç i sempre argumenta", i sobretot per als alcoians per sempre més serà "la Júlia d'Alcoi, clara i valenta!"

raula, pot esdevenir un instrument revolucionari. L'escriptora alcoiana n'era conscient i, com diu Romà de la Calle, "li agradava recordar una cèlebre frase de Simònides de Ceos: "La paraula és la imatge de les coses". I fou així com, afegirà Romà, "la va convertir en eix dels seus projectes descriptius, narratius i de reivindicació generalitzada".

"Pintura i Poesia. Recordant a Isabel-Clara Simó", aquest és el títol de l'exposició que podem veure a la Llotja Sant Jordi. Un títol d'allò més encertat per homenajar l'escriptora: imatges i paraules, heu ací, com esmentàvem abans, l'eix verte-

brador de l'obra de Simó. Quadres de setze pintors i vint-i-set poemes que ens recorden l'escriptora alcoiana, pinzellades de llum i versos diversos que, des de l'estima, l'enyorança i el reconeixement han volgut afegir-se a aquest homenatge. I sens dubte que aquesta exposició us ajudarà a retrobar-vos amb l'escriptora: el seu món, tarannà, desitjos, els amics... La seua passió pels llibres, "Llibres lliures. Paraules al vent" (Pilar Sala); la necessitat que tenia d'escriure i d'enfrontar-se cada dia al blanc més blanc i a l'exigent "ABECEDARI. Perquè escriure i viure són una mateixa cosa" (Mercè Díaz).

Si aneu a l'exposició, i de la mà i el pinzell d'Antoni Miró, descobrireu la Isabel-Clara més viatgera: "A Frankfurt", "A Nova York", "A París"; la "In memortiam" de Joan Castejón i la combativa de Carme Jorques. Però, a més a més, podreu gaudir de les "Històries" de Carme Calvo; les inconfundibles imatges, "Des del Mediterrani", de Miquel Calatayud; l'homenatge "A Isabel-Clara Simó" de Rafael Armengol. I podreu contemplar "A quina hora surt el sol" d'Aurèlia Masanet; deixà-vos portar pel "Trànsit d'un núvol" de Carme Michavila; endinsar-vos en el laberint de les "Espurnes de l'avenir" de Cristina Navarro; parlar amb "Júlia" i la "Senyora Dolors" de Silvia Sempere; explorar les "Mans-Mimesis" d'Adrià Pina; escoltar el "Soroll i silenci" de Perceval Graells; també plantejar-vos fer realitat el somni de la vostra vida, com va fer Isabel Oliver un dia, quan decidí que "Jo el que vull és pintar", i fins i tot podreu perdre-us en el "Raval amb libèl·lula" de Miquel Navarro.

I és que Isabel fou una de les nostres escriptores més llegides, estimada i homenajada

- Decoración en Escayolas
- Techos Desmontables
- Tabiquería de Pladur

ESCAYOLAS
ALCOY

Jose Requena Blanes
c/Carrascal, 23 - Batoi - ALCOI
T. 96 633 53 50 · M. 659 771 911
escayolasalcoy@gmail.com

Somos la 2ª generación
con más de 20 años de
experiencia a su servicio

Decoramos estilos de vida
www.escayolasalcoy.es

per Alcoi i per Sant Jordi

la última

Carme Jorques. A Isabel Clara Simó 2021.

Isabel Oliver. Jo el que vull es pintar.

L'exposició es pot veure a la Llotja Sant Jordi fins a finals d'abril.

Joan Castejón llegint un poema davant de l'obra de Aurelia Masanet.

de Joan Castejón on guardem tots els objectes i records passats; els monòtipes de Mercè Díaz de tons tardorencs combinats amb poesia visual, el treball de Carme Jorques replet de simbolisme, representant la terra cremada que renaix de les seues cendres i el costat constructiu on empra el ciment, on romanen les petjades dels nostres passos en la terra en un treball sobri i auster, el organdi i el paper de fumar de Aurelia Masanet i il·luminant la memòria de l'escriptora perquè mai s'apague, les obres místiques i alambinades de Carme Michavila, el realisme pop-art d'Antoni Miró amb els seus acrílics, la pintura fragmentària i atractiva repleta de geometria i de colors de Cristina Navarro, l'atenció cap a les xicotetes coses trobades i transformades en pura construcció geomètrica en contraposició a l'element orgànic de Miquel Navarro, la pintura d'Isabel Oliver amb la sèrie de professió la feina de casa com abans figurava en els documents oficials de la dona, representada en bastidors de cosir que atesten els condicionants imposats a la dona a través del temps. El paper de textura vegetal i estructures metàl·liques en les instal·lacions de Pilar Sala, les abstraccions gestuals de Maria Perceval i homenatge d'Adrià Pina a les primeres avantguardes a través de Joan Miró i les imatges en pastis i acrílic de Silvia Sempere que fan referència directa a personatges de l'obra d'Isabel Clara Simó.

Quant als 17 escriptors i poetes la prosa i els versos constitueixen tot un reconeixement a la petjada deixada per Isabel-Clara Simó no sols en la cultura d'aquest país sinó en tots els pobles i nacions que han tingut el plaer de llegir-la traduïda al seu propi idioma. Aquesta dona alcoiana de fermes conviccions, valenta, apassionada per escriure que amb el seu somriure abastava i eixamplava el cor, va portar, com indica Maria Àngels Franós, a aqueixa generació de dones *enèrgiques, intel·ligents, iròniques i bastant emprenyades amb el món que els envolta* i que jo afeg, semblen adoptar la divisa d'Isabel Clara-Simó, *Sapere aude: atreveix-te a pensar!*

Exposició en la Llotja Sant Jordi

Pintura i poesia de Isabel-Clara Simó

JOSÉ LUIS ANTEQUERA
ASSOCIACIÓ INTERNACIONAL DE CRÍTICS D'ART

Imaginem a un home o dona completament insensible a totes les arts; a penes podrà dir-se un ser civilitzat, privat del plaer estètic contemplatiu que potser no és el més intens de tots els plaers però sí el més cert i durador. Aquestes són idees de l'escriptor Clive Bell del grup de Bloomsbury expressades en 1928 per a emfatitzar l'esforç que significa mantindre l'esperit civilitzat basat en el gust per l'estètica, la col·laboració desinteressada i la tolerància. Hui en la nostra societat estem més necessitats que mai a practicar aquests valors. Malgrat les dificultats tan importants en les quals estem submergits i que tots coneixem, hem de continuar sent civilitzats.

I és que el fet de plantejar i entrelaçar en un projecte comú a 16 pintors, 27 poetes i 4 narradors, homes i dones que fan possible una Exposició en circumstàncies tan adverses i que s'ha

fet realitat, no deixa de ser una fita de civilització basada en la cooperació i el treball en conjunt per a un fi comú que cobra un valor excepcional en temps d'aquesta pandèmia que estem patint.

L'Ajuntament d'Alcoi i la càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani han fet un gran esforç de plantejament expositiu que ha sigut portat a la pràctica organitzativa per Carme Jorques amb la dedicació i eficiència a la qual ens té acostumats.

Els britànics tenen una dita que expressa la diferència entre estar implicat i estar compromès, l'il·lustren amb l'exemple del seu *english breakfast* on focol de corral que aporta els ous s'implica però l'animal que posa la pell per al bacón, es compromet.

Però tornem al que ens fa escriure aquest article que és l'Exposició Pintura i Poesia que segueix l'afortunat costum de conjugar diferents Arts en una sola exhibició com han sigut anteriorment les exposicions dels homenatges a Miguel Hernández a Ovidi Montllor o a Joan Valls. El format triat

és coordinar la pintura amb la poesia en un exercici d'aplicació de la *ekphrasis*, paraula del món clàssic grec que consisteix en l'activitat educativa de la descripció literària de les imatges, com ens recorda Román de la Calle qui va coincidir amb Isabel-Clara Simó sent tots dos estudiants a València. En aquest cas la paraules dels poetes no descriuen l'obra del pintor, sinó que totes dues creacions estan dirigides cap al únic punt de fugida de aquest immens quadre on tots ells es troben que no és un altre que retre homenatge a la recentment desapareguda escriptora alcoiana Isabel Clara Simó.

En aquesta concordança entre poesia i pintura subjau el reconeixement al món literari d'Isabel en un cant d'amistat, un homenatge a l'art d'escriure d'aquesta novel·lista que ha escrit una obra contundent dins del mapa de referències format per Alcoi, València Figueres i Barcelona. Una de les novel·listes i poetesses que més edicions ha aconseguit de les seues obres arribant a les cinquanta que han

sigut traduïdes a les llengües mundialment utilitzades i és que Isabel-Clara Simó (a qui he tingut la satisfacció de conèixer personalment i llegir) s'expressa en un llenguatge de vivències sense fronteres i ha tingut la saviesa d'embolicar amb paraules planes uns sòlids arguments que atrapen al lector abordant la realitat quotidiana amb un llenguatge de descripció vigorosa, palpant, directa i seductora emprant una economia de paraules que li ve de tants anys d'èxercer el periodisme.

Les obres que podem contemplar en l'Exposició de la Llotja Sant Jordi estan dedicades a l'escriptora Isabel Clara Simó i reflecteixen una plàstica reivindicativa que s'expandeix en totes direccions, començant per les dones combatives, com l'obra dedicada a Lou Andreas-Salomé de Rafael Armengol o les sempre descriptives i tendres imatges de Miguel Calatayud que porta l'aroma del mediterrani, les enigmàtiques i nostàlgiques històries repetitives de Carmen Calvo, les explícites imatges a l'oli dels armaris de la memòria

Art & Cultura

arreu dels nostres Països Catalans. Treballadora incansable i per això, no debades, ens ha llegat una immensa obra, "amb hores de treballs/ amb treballs d'esperança/ amb els llibres futurs" (Vicent Berenguer), i ha anat amunt i avall, com una "lluerna que il·lumina les hores", una aclamada imatge" (Emili Rodríguez-Bernabeu), recurrent els nostres països per semblar, amb paraules i més paraules, els seus anhels, passions, lluites... I sempre ho va fer amb respecte, sí, però "mai no es va mossegar la llengua/ Determinada, forta, vital, infinita, imprescindible" (Iolanda Batalló), que "aquest món no ha estat bastit per a dones que no es mosseguen la llengua" (Isabel Canet Ferrer). Simó, com a fidel fusteriana que era, no creia en dogmatismes: "totes les meues idees són provisionals", deia Joan Fuster, l'escriptor de Sueca. I per això a Isabel li agradava contrastar i discutir les seues idees amb les dels altres, amb total llibertat, sense imposar res.

La seua obra no deixa ningú indiferent, en cadascuna de les seues novel·les, articles, poemes, assajos, narracions... hi veiem el seu inconfusible segell: la lluita feminista, l'alliberament nacional del nostre poble, la defensa de la llengua, la

denúncia social i política, el desig, les passions... Però tot no van ser flors i violes, i va haver d'estar a les dures i a les madures, obrint camins "de dignitat/ en una terra clivellada, erma/ en què calia una mà ben ferma/ per tornar-hi l'antiga llibertat" (Maria Conca). De la mateixa manera que ho és el seu amic Ovidi Montllor, Isabel ha esdevingut tot un referent per a moltes generacions, "l'orgull del teu poble, la lluita irredeemible, l'esforç impenitent de les llibertats i la ràbia" (Silvestre Vilaplana). I en la lluita feminista va "fer protagonistes/ de la seua literatura les dones, per després fer-les saber protagonistes de les seues vides. De la mateixa manera feia protagonista el nostre poble perquè un dia siga actor del seu propi destí" (Feliu Ventura). La Simó és tot això, "la mirava de lluny/ la dona combativa/ senyera/ fidel" (Raquel Ricart), "flama entre la revolta i la derrota" (Antoni Ferrer). Però és encara molt més: "tots els colors del món, en un vertiginós moviment circular, com un remolí d'energia, idees, paraules, que acaba en un blanc enlluernador, una llum que ens continua inspirant i que irradia des de les pàgines on podem, cada vegada que la necessitem, anar a retrobar-la" (Maria

Àngels Francés).
 Ai Isabel, la teua absència és com "el metall roent que crema en la fondària abissal del cor" (Ramón Guilleu), i trobem molt a faltar la teua veu, "la veu... I sempre la veu, de canora intensitat pleiòrica de registres, acaricia els teixits/ modelats pel desig, i també per la joia" (Josep Sou). Hi ha poetes que et cerquen en el record, pels carrers del teu poble: "d'un temps que sempre torna/ carrer de sant Llorens, sant Nicolau/ un vent aspre i cansat omplint l'espai/ Enlluernat. En totes les nits la nit/ Viure és co-nèixer i estimar/ recórrer insistents els teus indrets" (Jaume Pérez Montaner); i d'altres ho fan entre melodies i revetlles d'estiu: "Ells i elles, a la pista, com ocells pel cel més blau/ Volare, oh, oh! Cantare, oh, oh, oh, oh!" (Josep Piera). I també hi ha aquells que t'evocuen: "Passejava la meua soledat sense tu pels carrers i els jardins, t'escrivia aquests versos" (Gaspar Jaén).
 Ai, i què serà de nosaltres? A poc a poc anem perdent homonots i donasses, "com el bedoll renuncia a les fulles/ sense nostalgia/ limbe definitiu entre el cel i la terra/ una, dues, tres, quatre..." (Maria Josep Escrivà). Aquelles generacions de pedra picada que ens varen sal-

var els mots i ens menaren per camins de dignitat: Fuster, Estellés, Valor, Cutillas, Montllor... I ara tu, Simó: "I quin buit tan gran quan de cop l'adones que ja no hi és/ Que en tenim l'obra, i que així roman. Però que ja no hi és" (Núria Cadenes). No podem més que seguir el teu exemple, que posà "llum entre la foscor/ el teu mestratge infinit de paraula i de pensament/ Somriure perpetu i empena decidida" (Carles Cortés). I seguir decididament endavant, perquè "quan una gran dona cau/ els mestres continuen obrint cada matí les escoles/ i al mercat arriba el peix fresc directe de la llotja" (Àngels Gregori), i confiar en les noves fornades d'escriptors i escriptores, en les noves generacions que han poat de tots vosaltres. Perquè aquest nostre país, malgrat haver estat fustigat per tants embats i haver tingut una història farcida de derrotes, continua esperançant, perquè "sobre la terra cremada, renaixem de les cendres" (Carme Jorques), perquè es mereix "un bell somriure, una gran tempesta d'horitzons plens de rius amb nova sabal que floriran de rius aquesta terra/ que és i serà perquè sap ser camí i alba" (Marc Granell). I és que, ens agrada o no, som hereus del solatge que ens

han deixat, i cada generació "faran pels seus fills allò que puguin i els deixaran/ anar cap al futur sense recança" (Anna Aguilar-Amat).
 Ai Isabel, només fa un any que ens vas deixar, que marxares de vacances a retrobar-te amb l'Ovidi, i amb el teu estimat Xavier Dalfo: "un senyor/ de l'Alt Empordà, gens afectat pel vent i amb una paciència proverbial per/ aguantar una colonial esposa i les seves amigues" (Marta Pessarodona). Sí, un any i us trobem molt a faltar: "Dos ocells negres/ sostenen el paisatge" (Luisa Julià). Haurém de viure sense la teua veu, i en aquest llarg camí haurém d'aprendre a "abeurrar-nos la vida a glopades o en silenci, a poc a poc o de colp els dies de festa o els de pena fonda" (Begonya Pozo).
 Més enllà de la teua obra, preuat tresor de la nostra literatura, ens quedarà per sempre més "la silueta d'un artista/ que et rescata despullada de paraules i esperances/ és la teua imatge ferma, plàcida al desig de la LLIBERTAT" (Miquel Cruz); ens restarà l'escriptora de fil de vint que fou "força mordaç i sempre argumenta", i sobretot per als alcoians per sempre més seràs "la Júlia d'Alcoi, clara i valenta" (Vicent Luna).

Circuitv

962 862 233 · WWW.CIRCUITV.COM · SE ATIENDE SÓLO CON CITA PREVIA

ALCOI - ONTINYENT - XÀTIVA - GANDIA - ALZIRA - ONDARA

En la Llotja de Sant Jordi, organitzat per la Càtedra Antoni Miró UA i l'Ajuntament d'Alcoi... exposició Homenatge a Isabel-clara Simó... "PINTURA & POESIA"

Artistes:

Rafael Armengol, Miguel Calatayud, Carme Calvo, Joan Castejón, Mercè Díaz, Carme Jorques, Aurèlia Masanet, Carme Michavila, Antoni Miró, Cristina Navarro, Miquel Navarro, Isabel Oliver, Perceval Graells, Adrià Pina, Pilar Sala, Silvia Sempere.

Poetes:

Anna Aguilar-Amat, Iolanda Batallé, Vicent Berenguer, Jordi Botella, Núria Cadenes, Isabel Canet, Maria Conca, Carles Cortés, Miquel Cruz, Maria Josep Escrivà, Antoni Ferrer, Marc Granell, Àngels Gregori, Ramon Guillem, Gaspar Jaén i Urban, Lluïsa Julià, Vicent Luna Sirera , Jaume Pérez-Montaner, Marta Pessarrodona, Josep Piera ,Begonya Pozo, Raquel Ricart, Emili Rodriguez Bernabéu, Josep Sou, Jordi Tormo Santonja , Feliu Ventura , Silvestre Vilaplana Barnés .

Teòrics i crítics: Romà De la Calle , Jose Luis Antequera Lucas , Santi Pastor i Maria Àngels Francès!

La Casa Cultura i el Centre Ovidi Montllor, participen també a l'homenatge!